

Olavi ja kauhea kasvikiiri

Olipa kerran vanha papparainen, joka asui yksin lintunsa ja puutarhaharrastuksensa kanssa kerrostalossa. Papparainen oli aktiivinen puutarhaharrastaja, vaikka joskus ilmeni siinäkin pieniä ongelmia. Nimittäin hänellä oli muistisairaus ja likinäkö, joten kasveja jäi välillä kastelematta ja välillä niitä kuitenkin kasteltiin viiden minuutin välein ja kasvit olivat hukkua veteen. Olipa papparaisella lintukin, joka vaan visersi päivät pitkät ja koputti nokallaan pöytää äänekkäästi. Lintu oli keltainen undulaatti, jolla oli härkävavun kokoiset aivot.

Papparaisen nimi oli Olavi ja hän oli 88 vuotta vanha. Olavi oli paksurillinen, harmaahiuksinen, rollaattoria käyttävä papparainen jolla oli kiltti luonne. Olavin iloisuus ei kuitenkaan aina näkynyt ulospäin. Hän oli nimittäin välillä hermona puutarhayhdistyksen kokouksista. Onneksi hän sai purkaa vihaansa tiskaamiseen. Joskus kuitenkin Olavin kotona saattoi havaita lentäviä lautasia, eivätkä ne olleet ufoja.

Jälleen kerran Olavi oli lähtenyt puutarhayhdistyksen kokoukseen. Aina kun hän lähti jonnekin Olavi otti laukkuunsa mukaan kaktuksen. Kun Olavi työnsi kätensä laukkuun ottaakseen sieltä kotiavaimia, kaktus pisti häntä käteen ja Olavi hypähti säikähdyksestä ja muisti kuihtuvat kasvit. Päästyään perille kotiin Olavi yleensä kumminkin oli jo unohtanut kasvinsa ja niiden kastelemisen.

Eräänä päivänä tullessaan kotiin puutarhayhdistyksen kokouksesta Olavi pistäytyi kaupassa. Kun Olavi saapui kotiin, hänen silmänsä alkoi nykiä. Hän päätti juoda kupillisen teetä ja seurata silmäänsä. Silmä onneksi lopetteli pikku hiljaa nykimistä. Olavi huokaisi helpotuksesta! Kerran hänen sormensa oli nykinyt ja Olavi oli hädissään lähtenyt päivystykseen, jossa hänelle oltiin kumminkin kerrottu että hänen sormessaan oli elohiiri. Kun hänen silmänsä oli lopettanut nykimisen, hän näki, että kasvit olivat kuihtumassa. Olavi haki äkkiä ison kastelukannullisen vettä ja alkoi kaataa siitä vettä kasveilleen. Kasteltuaan kukat Olavi pohti miten hän saisi kasvit kasteltua säännöllisesti joka neljäs päivä. Olavia alkoi kaikki tuo pohtiminen väsyttää, joten Olavi meni nukkumaan ja päätti aamulla taas jatkaa pohdintojaan.

Jälleen oli viikko kulunut ja uusi keskiviikko. Olavi heräsi aamulla ja muisti, että tänään oli puutarhayhdistyksen kokous. Kun Olavi oli lähdessä kokoukseen hän ei löytänyt hansikkaitaan mistään. Olavi katsoi hattuhyllyltä, pöydältä, tuolilta, kaapista ja jopa linnun häkistä. Kunnes lopulta Olavi katsoi kastelukannun luota. Siellä ne olivat! Onneksi ne löytyivät kannun luota, sillä muuten Olavi olisi unohtanut kastella kukat ennen lähtöä. Kasteltuaan kukat Olavi lähti kokoukseen.

Saavuttuaan Puutarhayhdistyksen toimistolle, häntä vastaan tuli puutarhayhdistyksen puheenjohtaja Pekka. He kävelivät yhdessä sisään.

-Miten sinä jaksat Olavi?, kysyi Pekka uteliaasti.

-Hyvin! Mutta yksi pulma minulla on, huokaisi Olavi.

-Mikä?, kysyi Pekka huolestuneena.

-No unohdan aina kastella kasvini ja välillä aika tuntuu juoksevan silmissä niin nopeasti, että kastelen niitä vahingossa viiden minuutin välein, tokaisi Olavi.

-Ymmärrän! Voidaan jutella huolestasi kokouksessa, vastasi Pekka iloisesti.

-Kiva!, hymyilevä Olavi sanoi.

Niin he menivät kokoussaliin. Pekka aloitti kokouksen.

-Arvoisat puutarhayhdistyksen jäsenet, voidaan julistaa nyt tämä kokous avatuksi.

-Nyt Olavi voi ilmaista huolensa ja pohdimme sitä yhdessä, Pekka kertoi. Olavia jännitti puhua kokouksessa.

-No niin Olavi. Voit kertoa.

-Päivää kaikille! Kotona minulla on paljon kasveja. Välillä unohdan kastella niitä ja välillä aika juoksee silmissä niin nopeasti, että kastelen niitä viiden minuutin välein. Onko kellään ehdotusta, että miten voisin muistaa kastella kasvit säännöllisesti?, kysyi Olavi. Aluksi kukaan ei viitannut, mutta sitten Siirin käsi kohottautui pikkuhiljaa ylöspäin.

-No Siiri-neiti kerrohan ehdotuksesi, tokaisi Pekka

-Minulla oli vaan sitä, että saanko mennä vessaan?, kysäisi Siiri.

-No eihän sitä voi estääkkään, huokaisi Pekka.

Yhtäkkiä koitti syvä hiljaisuus. Lopulta vanhan, mutta jo eläkkeelle jääneen puutarhayhdistyksen sihteerin Orvokin käsi nousi pystyyn.

-No vihdoinkin Orvokki! Edes joku viittaa, totesi Pekka.

-No tuota ajattelin, että voisit laittaa jääkaapin oveen lapun, jossa lukisi tehtävät jokaiselle päivälle, Orvokki kertoi hiljaisella äänellä.

-Minulla on lappu jääkaapin ovesa päivän tehtävistä asioista. Aina kun olen tehnyt yhden asian ruksitan sen yli, Orvokki jatkoi.

-Hyvä Orvokki! Siinäpä vasta ehdotus, Pekka huudahti. Kaikki taputtivat ehdotukselle.

-Kiitos Orvokki ehdotuksesta. Näin minä teen, kertoi Olavi. Kokous päätettiin kuten aina Orvokin leipomiin kukkaleivoksiin ja Pekan keittämään, multaakin mustempaan kahviin.

Kotimatkan Olavi lauloi mielessään: Saat multa horsman, se luonnon ruusu on... ja niin edelleen.

Saavuttuaan kotiin Olavi alkoi heti kirjoittaa listaa päivän askareista. Jokaiselle viikonpäivälle oli oma ruutunsa. Olavi kirjoitti laput useammalle viikolle. Joka neljännen päivän kohdalle hän kirjoitti KASTELE KUKAT. Näin Olavi sai taas kukkienkastelunsa kuriin ja kasvit kukoistivat jälleen.

-Oli aika hyvä tarina, sanoi orkidea.

-Eikö ollut totisesti!, ylisti rahapuu joka edelleen yritti kasvattaa rahaa itsestään.

-Minähän olen Olavia aina piikeilläni meistä kukista muistuttanut, kun olen hänen mukanaan laukussa kaikki nämä vuodet kulkenut, muistutti kaktus.

Sen piikkinen se!